

**L'ACORD DE DIMECRES
HA SERVIT PER REFER
LA UNITAT**

Jordi Badia

Periodista

Tant se val la comèdia

No vull pas dir que les discrepàncies entre CiU i ERC hagin estat una comèdia. Al contrari, han estat certes i greus. El que vull dir és que el comportament dels seus dirigents ha convertit les negociacions en una comèdia que s'haurien d'haver estalviat per excessiva, descoratjadora i insubstantial. N'han estat tan conscients que el president de la Generalitat, Artur Mas, i el president d'ERC, Oriol Junqueras, van començar les intervencions de dimecres demanant disculpes per la baixa qualitat de l'espectacle ofert. Van fer molt bé. Com deia dijous el director d'aquest diari, Xevi Xirgo, les seves disculpes "fan creïble l'acord", per bé que jo no tinc tan clar que l'entesa sigui prou sòlida. L'experiència fa necessària, i higiènica, la quarantena.

DES DEL 9-N HAN TRANSCORREGUT 10 setmanes tot just. És un temps insignificant davant de la magnitud del propòsit d'independència. El repte és tan colossal i d'una complexitat tan magnífica que ni que obrim el focus temporal i en situem l'origen a l'Onze de Setembre de 2012, tal vegada a la manifestació del 10 de juliol de 2010, el temps transcorregut continua sent sotil. Per tant, que els dos partits hegemònics al Parlament i en el sobiranisme hagin trigat a posar-se d'acord era un guió raonable. El grinyol no l'ha causat el fregadís d'unes discrepàncies tan legítimes com necessàries sinó l'intent de manipular l'opinió pública a còpia de piulades i filtracions compulsives i grotesques i que no camuflaven la voluntat de guanyar quota electoral, és a dir, haver-se embolicat en una pugna fratricida pel poder.

APARTIR D'AQUÍ, TROBO QUE en l'acord entre Mas i Junqueras per fer les eleccions el 27 de setembre s'hi amaga una virtut i una incertesa. La virtut és que la voluntat de guanyar la independència passa per davant de la pressa per obtenir-la, i la incertesa neix dels dubtes sobre la seva solidesa.

FER LES ELECCIONS EL FEBRER o el març tenia l'avantatge de no convertir les municipals del 24 de maig en unes plebiscitàries. Si les eleccions al Parlament no poden ser una pugna entre Mas i Junque-

ras pel lideratge del procés, les municipals tampoc no en podien ser un primer assalt. Amb l'acord, aquest risc no queda diluït, o no queda diluït del tot, però la decisió d'estendre l'entesa nacional a les corporacions locals l'endemà dels comicis hauria de ser un dissolvent poderós i positiu. Les seccions locals de CiU i ERC han de poder plantejar les eleccions del 24 de maig a partir de la lògica pròpia de cada municipi sense veure's condicionades ni llavors per la discrepància nacional de les seves matrius, ni ara per l'entesa. Ara: serà un exercici d'equilibri incert i precari. Que el candidat d'ERC a l'alcaldia de Barcelona, Alfred Bosch, prioritzi l'entesa amb les forces d'esquerra

Trobo que en l'acord entre Mas i Junqueras per fer les eleccions el 27 de setembre s'hi amaga una virtut i una incertesa

quan encara no feia ni vint-i-quatre hores de l'acord entre Mas i Junqueras n'és l'exemple més definitiu i cru.

MALGRAT LES INCERTESES, és veritat que l'acord de dimecres ha servit per refer la unitat alhora que ha deixat el procés de transició nacional intacte, o gairebé, que l'ha aclarit i que l'ha reforçat. Tan veritat com que les eleccions municipals el posaran a prova i en traçaran les línies vermelles. Els vuit mesos de coll que CiU i ERC s'han donat han de servir perquè aquesta recuperació dels "hàbits de treball en comú" i de "la cultura de l'acord" que va explicitar Mas els duguin a aparcar la lluita partidista pel poder i l'hegemonia del sobiranisme i, al contrari, es concentrin a, primer, bastir l'edifici administratiu i legal de l'estat català que s'anhela i defensar-lo dels atacs que rebrà, constitucionals, aconstitucionals i inconstitucionals, i, més important, a eixamplar la base social de l'independentisme que ara per ara no és suficient per tenir garantida la victòria el 27-S. Probablement, no hi ha compromís més ferm, ni blindatge més sòlid que un govern de coalició. Quan s'hi vegin amb cor.

XAVI RAMIRO